

CIA kunne ikke ha' gjort det bedre!

Spittelsen mellem Rødstrømpebevægelsen og Lesbisk Bevægelse:

Det begynder med en bevægelse

Der har altid været både lesbiske og heteroseksuelle i Rødstrømpebevægelsen (RsB) - lige fra starten til idag. Ligesom i resten af samfundet.

I begyndelsen af RsB var det næsten første gang, at jeg - og mange andre - blev konfronteret med, at kvinder på vores egen alder og med samme politiske baggrund var lesbiske. Det syntes vi dengang var hips som haps.

Vi havde allesammen ild i røven. I takt med vores kollektive opdragelse af, at kvindeundertrykkelsen gennemsyrrer hver fiber af vores historie og livsmuligheder - i takt med den opdagelse, voksede vores vrede og lyst til at udfordre skæbnen - gøre oprør.

Modet til oprøret hentede vi fra os selv og

hinanden. Og »vi« var altså en broget, rasende, bølgende masse af fortrinsvis unge kvinder, der havde fået nok! Fået nok af hvad? Af at blive presset ind i de modsætninger samfundet havde udviklet. Vores opdragelse var fuld af irrationelle værdier. I den ene hånd stod vi med hele »pæn-pige« idealet - den vordende søde, selvudslettende, hjemmegående humor. Og i den anden hånd stod vi med et krav om at klare os selv økonomisk på et behårdt arbejdsmarked; hvor vi var andenrangs.

En kollektiv bevægelse bryder igennem på et historisk tidspunkt, hvor modsætningerne for den enkelte er blevet ubærlige - kjolerne sprækker - bukserne revner.

En kollektiv bevægelse - f.eks. RsB - bliver så brændpunkt for en masse kvinders vrede og håb. Det er starten på en kærlighedshistorie. Man kan sammenligne bevægelsens udbrudsfase med forelskelsen.

Det er en sansemæssig og erkendelsesmæssig rus, man bevæger sig ind i. Tid og rum ophæves, alle gamle værdier får en flyvende medfart. Historien starter ved år nul - lige idag, her og nu!

Et heteroseksuelt liv - et lesbisk liv

Jeg var ikke forelsket i nogen konkret kvinde, jeg var forelsket i mange - jeg var forelsket i vores nyudsprungne selvtilid, åbenhed, svimlende mod og fantasi. I vores rå latter og brændende kroppe - vores ømhed for hinanden.

Som andre nyforelskede syntes jeg, at alle vanskeligheder var til for at overvindes.

Så da de første bemærkninger kom fra nogle lesbiske om, at nu var de træet af at høre om kernefamilieproblemer, kvinder og mænds fælles seksualitet, ja, så studsede jeg nok - jeg havde aldrig tænkt på, at lesbiske selvfølgelig måtte prioritere egne forhold, men jeg anså det for modsætninger, der sagtens kunne rummes inden for en bevægelse.

Utilfredsheden hos en del lesbiske voksede, og nu begyndte der at komme direkte angreb på heteroseksuelle kvinder for vores undertrykkende væremåde og prioritering. Lesbiske spørgsmål blev altid »glemt«. Som kvindepolitisk engagerede kvinder var vi dobbelt forræderiske, når vi blankt kunne gå med til at kvæle lesbiske problemer - usynliggøre dem...

Jeg var målløs. Her troede jeg, at vi allesammen kæmpede samme kamp. Årtusinders patriarkat skulle løftes af skuldrene og midt som vi løfter, er der en gruppe, der slipper og fortæller resten, at vi andre altså står på skuldrene af dem og er ved at mase dem ned i møget.

Ud af kritikken af RsB's usynliggørelseslinje overfor lesbiske blev Lesbisk Bevægelse (LB) dannet nogle år efter.

Efter det første chock, nemlig at der kunne opstå vrede over for os heteroseksuelle kvinder for at være både fordomsfulde og fortienende, så afløstes chocket af en usikker forståelse. Jamen, det var jo faktisk rigtigt, at vi som heteroseksuelle aldrig skænkede livet som

lesbisk mange tanker udover at »tolerere« det. Osse en erkendelse af, at vi som heteroseksuelle ikke havde løftet mange fingre for at være med til at skabe en aktiv og udadrettet lesbisk politik i RsB. Det var jo rigtig nok altsammen, og måske var det eneste rimelige svar på det, at danne to organisationer, der kunne hjælpe og støtte hinanden.

Lesbisk Bevægelses politik

Der havde hele tiden været sætninger og vurderinger fra kvinder, der var med til at starte LB, der stak mig fælt i hjertet. Bemærkninger som, at det eneste ægte revolutionære kvindepolitisk er at være lesbisk - »heteroer« var andenrangs. Et udtryk som »heteromakker«, »heteroseksuelle kvinder er værre end mænd«, »forræddere, der sover med undertrykkeren kan man aldrig stole på«, o.lign. syntes jeg osse var dybt foruroligende. Diskussioner hist og pist, der begyndte at aftegne den politiske forskel på henholdsvis RsB's linje og LB's linje. Nemlig en voksende og idag afgrundsdyb forskel, der ikke har noget fælles brændpunkt - ingen fælles fremtid.

Inden i mit hoved har jeg en film kørende af de uendelige diskussioner, der fulgte i årene efter mellem de to bevægelser. Pinagtige diskussioner. Hadefulde diskussioner. Uklarhed og forvirring. Opløsning.

Det springende punkt er - jeg er ked af at sige det - biologien. Uanset at diskussioner om biologi sjældent har været emnet direkte, så er det for mig glasklart, at LB efterhånden udviklede en reaktionær politik, der havde biologi som grundlag. Mændene var vores fjender af biologiske grunde dybest set. Vores fjende som køn.

Der er lesbiske overalt
også i unge
- Husk DET !!!

Heteroseksuelle kvinder
elsker mange simple ting
- mand for eksempel!

Uenigheden på det punkt, som selvsagt er hele grundlaget det politiske arbejde bygges på, dukkede op i direkte eller især indirekte form i samtlige aktioner, pjecer, osv. bevægelserne prøvede at samarbejde om.

Diskussionerne og uenigheden dukkede op på Femø (forstærket år for år), på festivaler, i 8. marts paroler, i Jordmorpjecen - kort sagt i alt, de to bevægelser skulle samarbejde om.

Reaktionerne i Rødstrømpebevægelsen

Rødstrømpebevægelsens parole er: »Ingen kvindekamp uden klassekamp - ingen klassekamp uden kvindekamp«. Dvs. en klar socialistisk og materielt funderet kvindekamp, hvor visionerne går på et samfund for begge køn, hvor ingen i kraft af classeskel eller køn skal kunne undertrykke et andet menneske.

Mange i RsB var socialister, mange var hverken/ eller - men fælles var, at vi var mange, der havde en meget lille eller slet ingen partipolitisk erfaring eller for den sags skyld anden politisk erfaring. Dvs. at det kunne være svært i konkrete politiske situationer at holde fast i en materiel linje - var f.eks. heksestudier vigtigt? Drømmetydning? Urtete? Hvilken prioritering skulle de ting have? Hvordan hang de sammen økonomisk/ ideologisk med vores liv og muligheder for at slås for bedre vilkår?

Fordi de socialistiske partier altid har udmærket sig ved at skide kvindesagen en hatfuld, så stod vi i kvindebevægelsen med et utroligt bredt spektrum af kvindepolitisk problemer, der gudhjælpemig aldrig var lagt et stykke teoretisk/ praktisk stykke politisk forarbejde i fra partiernes side.

Ikke mindst på grund af denne historiske situation blev mange af os fuldstændig mundlamme over problemet omkring de to organisationer: LB's og RsB's politik.

Skulle vi være konsekvente, os i RsB, der kunne se, at den politisk var helt gal med LBs linje, og sige det højt - f.eks. i medierne, at nu havde der udviklet sig to kvindebevægelser, der var som nat og dag, og som arbejdede på helt forskellige linjer?

Vi kunne allesammen se overskrifterne for os: Kvindebevægelsen splittet, furierne angriber hinanden - hurra!

Vi kunne osse se, at det kunne være svært for ikke at sige umuligt, at få opbakning i RsB selv til at tage det nødvendige politiske opgør. I RsB var der en konstant tilgang af nye kvinder, der ved grød ikke kunne begribe, at uenighederne skulle være så store, for vi kunne da bare prøve at »forstå« hinanden bedre.

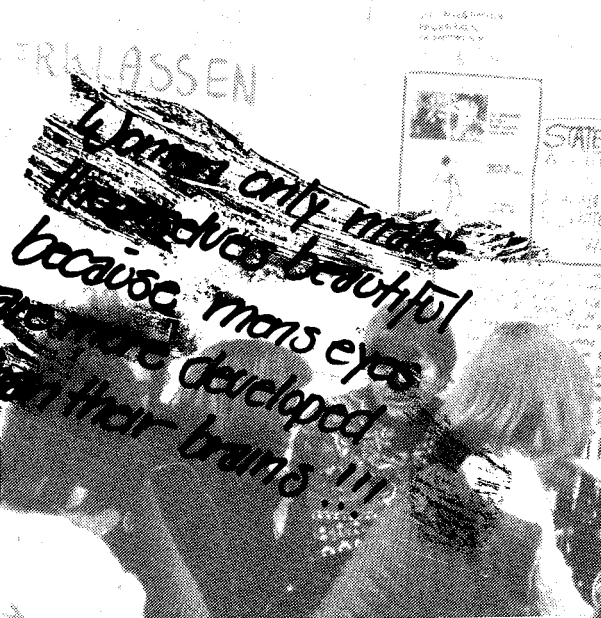
Eksempler fra Femø og Kvindehuset

LBs mål har aldrig været at få mange kvinder med. Jeg har overværet kvalmende mange situationer i Kvindehuset og på Femø, hvor kvinder fra LB konsekvent har latterliggjort eller ignoreret nye og usikre kvinder. Via kropssprog og bemærkninger har LBs linje været klar, nemlig at den revolutionære, udvalgte skare i LB rigeligt kunne køre hele kvindekampen alene. Hvad skulle man med alle de idioter, der kom strømmende og som ikke engang var lesbiske, men måske havde noget så småborgerligt som mand, børn og hund?

På Femø har den samme forskel mellem LB og RsB aftegnet sig. F.eks. i diskussionerne om struktur. Hvor meget skulle man hjælpe nye kvinder på vej? Hvor mange fælles diskussioner og oplæg skulle der være? LB har konsekvent stået for en »anarkistisk linie«, hvor man i praksis har kunnet sejle sin egen sø. De, der kendte nogen i forvejen var bare heldige og kunne gå og fnise af de andre.

Kvindekamp er klassekamp
og klassekamp er kvindekamp

Lesbisk kamp er kvindekamp
og kvindekamp er lesbisk kamp

Når vi i RsB har kritiseret LB for deres chauvinistiske og groft undertrykkende kvindepolitik i Kvindehuset og på Femø, så har LB svaret, at det bare er fordi nye kvinder ikke kunne »tåle« at se lesbiske uden at have en masse fordomme! Men hvem er det, der ikke kan »tåle« hvem? Næ, sandheden er, at RsB i sine paroler og i sit grundlag accepterer alle kvinder, der vil være med i kvindekampen. Men LB tolererer kun én slags kvinder: lesbiske i LB! Jævnfør parolerne.

Og deres hovne, intolerante holdning har selvfølgelig skræmt en masse kvinder med god grund - og denne holdning hænger sammen med deres politik og intet andet.

Selv gamle rødstrømper har f.eks. vægret sig ved at gå ind i Kvindehuset, fordi de var bange for at møde den nedladende, hadefulde holdning fra LB - og vi andre, mere hårdhuede har osse syntes, at fornøjelsen var noget begrænset. Grevinde Danner i dag er et frisk eksempel på, hvordan LBs politik i praksis får lov at udfolde sig.

Rødstrømpebevægelsens nedtur

Der er mange, komplicerede grunde til at Rødstrømpebevægelsen idag er gået delvist »under jorden«. Dvs. at mange af os, der var meget aktive lige til for få år siden i bevægelsen, nu lægger de samme kræfter andre steder - for en tid.

Men en af grundene er den politiske kamp om en progressiv eller reaktionær kvindepolitik - som kører videre lyslevende idag, og som har rødderne tilbage i den aldrig løste konflikt mellem RsB og LB.

LBs hovedparole er stadigvæk: »Lesbisk kamp er kvindekamp og kvindekamp er lesbisk kamp« - og RsBs er stadig »Kvindekamp er klassekamp og klassekamp er kvindekamp«. Disse forskellige paroler aftegner præcis kampen mellem en sekterisk og i sidste ende reaktionær kvindekamp (der som avantgarde skulle have de »ægte« revolutionære, der lever et »rent« lesbisk liv) eller RsB, der i sin politik baserer sig på en masselinje, hvor kampen for lesbisk liv indgår i et bredere mål: alle kvinders befrielse og i sidste ende alle menneskers.

Hvorfor har denne uenighed i den grad tæret på kræfterne i RsB? Een af grundene har været, at den blev holdt »hemmelig«. En anden vigtig grund er, at den er foregået på - og stadigvæk idag foregår på - et fra LBs side fuldstændig usagligt plan.

Det har gennem årene været så godt som umuligt at få en saglig og politisk diskussion med nogen fra LB. Hvis vi i RsB har rejst en indholdsmæssig og politisk kritik af LBs paroler eller prioriteringer, så har det hver eneste gang heddet: »I kan ikke lide lesbiske«. Der har til stadighed arbejdet en del lesbiske i RsB - ikke fordi de måske var helt tilfredse med RsB politik vedrørende lesbiske, men fordi de var helt uenige med LBs politik. Det er bl.a. via diskussioner mellem heteroseksuelle og lesbiske i RsB, at den forkerte politik LB fører har aftegnet sig mere og mere tydeligt.

Det er nemlig ikke et spørgsmål om at »kunne lide« henholdsvis lesbiske eller heteroseksuelle - det er klart nok derimod et spørgsmål om indhold: Hvad vil du? Hvordan vil du det? Men ved konsekvent at have den halvfornærede og helt individorienterede stil i alle spørgsmål, har LB forhindret en egentlig dialog. Og uden dialog dør samarbejdet. Og LBs »gevinst« ved denne manglende dialog har været, at den sekteriske linje kunne køre uantastet. Til stor skade for i sidste ende LB selv.

Elisabeth Rygård